

Ik kan niet slapen.
Ik ben al uren wakker.

Dat is de laatste tijd vaak zo.

Ik sta op.
En loop door het huis.
Heel zachtjes.

Ik loop naar de woonkamer.
En ga op de bank zitten.
Voor de tv.

Maar ik laat de tv uit.
Ik doe geen lamp aan.

Het moet donker zijn.
Want Tess is in het donker.
En soms zie ik haar.

Ik luister naar de regen.
En naar de wind.
Het huis kraakt.

Daar hou ik van.
Van kleine geluiden.
Waar niemand naar luistert.

Ook mijn ouders niet.
Ze slapen.

Ik sta weer op.
En loop naar de slaapkamer.

Niet mijn slaapkamer.
Maar die van Tess.

De deur is dicht.
Ik doe hem open.
Heel zacht.

Ik ga naar binnen.
Naar haar bed.

'Tess?', fluister ik.

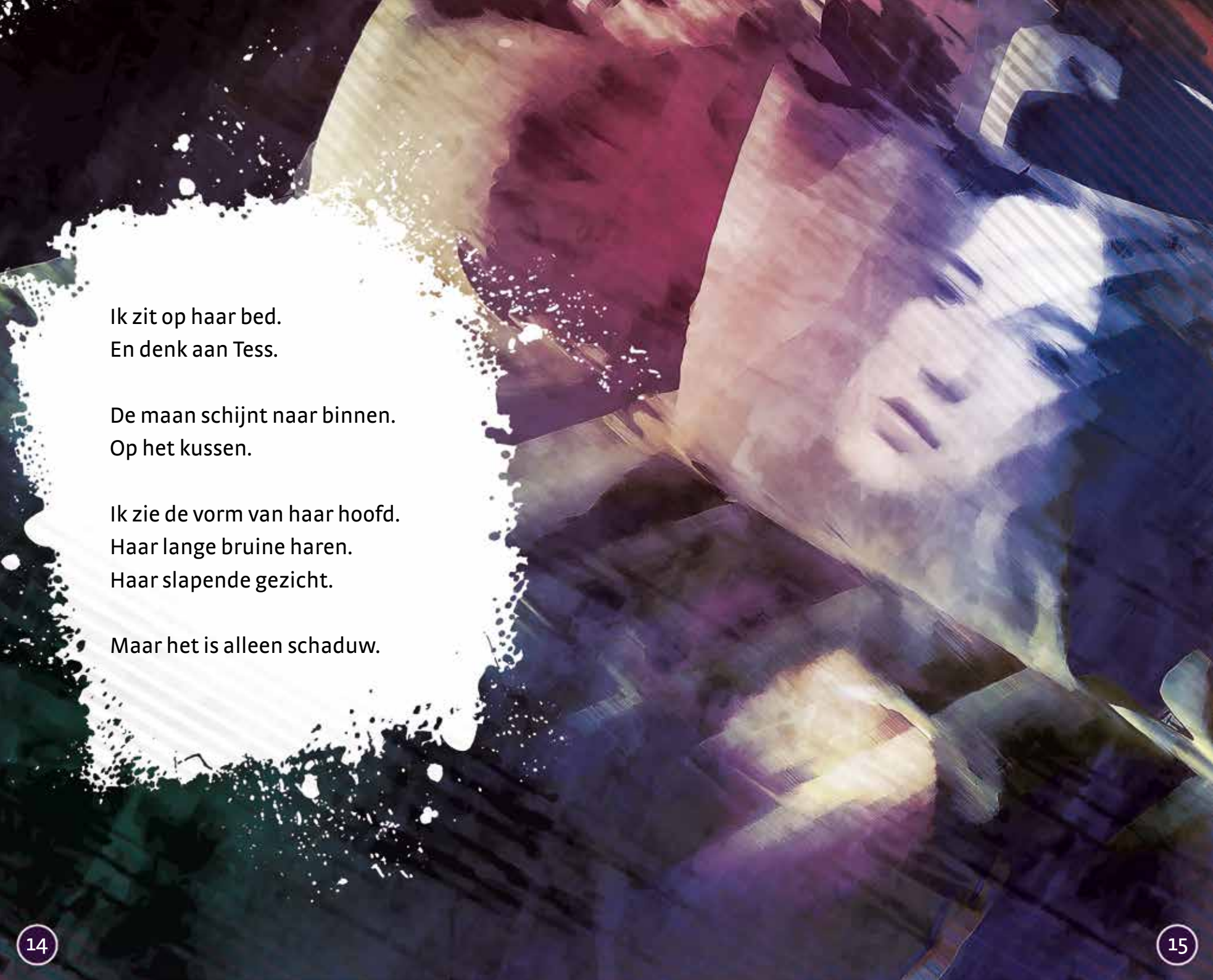

'Tess? Tess?
Niet bang zijn.
Ik ben het.
Je broer Ben.'

Maar Tess antwoordt niet.
Want ze is er niet.

Tess is dood.
En doden praten niet.

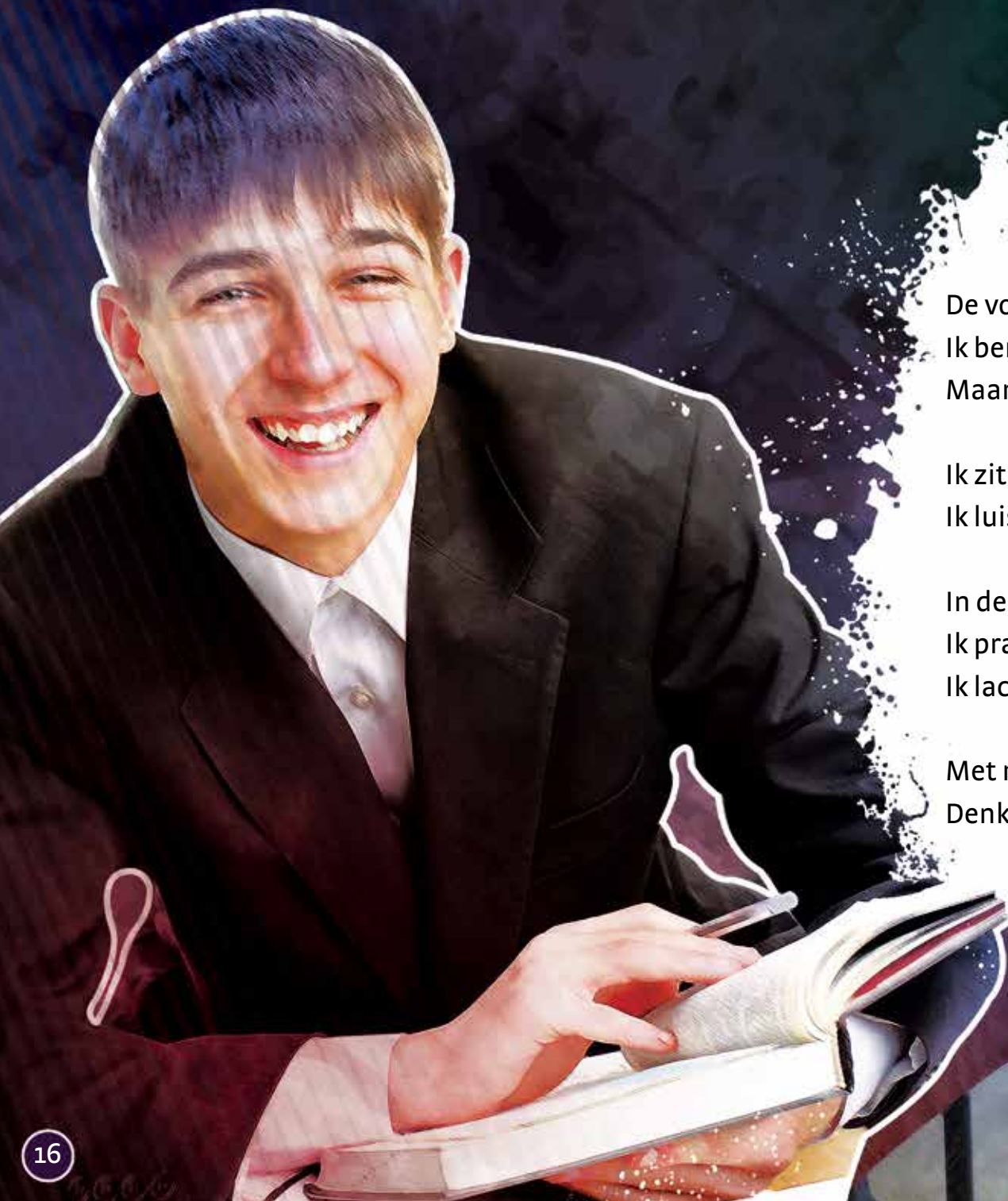

Ik zit op haar bed.
En denk aan Tess.

De maan schijnt naar binnen.
Op het kussen.

Ik zie de vorm van haar hoofd.
Haar lange bruine haren.
Haar slapende gezicht.

Maar het is alleen schaduw.

De volgende dag fiets ik naar school.
Ik ben moe.
Maar ik ga toch.

Ik zit in de klas.
Ik luister, schrijf, doe wat ik moet doen.

In de pauze sta ik bij vrienden.
Ik praat.
Ik lach zelfs.

Met mij gaat alles goed.
Denken ze.

Maikel staat ook op het schoolplein.
Bij zijn vrienden.
Hij is al 18.

Ik ben 15.
Tess was 16.

Ze had verkering met Maikel.
Ze was verliefd.
Daarom is ze nu dood.

